

"Menys premis i a treballar"

Als 30 anys, Ramon regenta un geriàtric. El 2006 va ser guardonat amb el premi de Jove Emprenedor a Castella i Lleó. Conviu amb la gent gran tot el dia i els entreté, vesteix i renta com els altres cuidadors. El seu lema és: "No s'ha de tenir paciència, sinó sentit de l'humor". Els residents ni es recorden de la tele. Prefereixen les incessants tasques creatives, cants, balls i jocs que s'organitzen. Entre tots han aconseguit un clima ple d'alegria i il·lusió.

05/05/2012

Ramon Sampietro viu a Valladolid, la seva ciutat natal. Ara té 30 anys i regenta un geriàtric. "No em limito a qüestions organitzatives -afirma-, tant per a mi, com per a la meva mare i la meva germana, la residència és la nostra segona família. Convivim amb els ancians i ens posem el vestit de feina: el nostre lema és que no hem de parlar de 'tenir paciència, sinó de sentir de l'humor en tot moment'. Quantes vegades en netejar i canviar els bolquers a una persona ja ho has de repetir als 5 minuts: doncs a riure de la situació".

Els va moure a promoure aquesta iniciativa, a més de la demanda d'aquests tipus d'entitats en l'actualitat, la il·lusió de tenir una feina en què poguessin desenvolupar

una profunda tasca social i ajudar a aquestes persones que aparentment es troben en els pitjors moments de la vida. "Dic que 'aparentment'-assenyala-, perquè quan els dones afecte i els poses objectius es revitalitzen. Es deia de Joan Pau II, ja en els últims anys, que no se sentia 'vell' perquè en el cor albergava molts projectes. Això és el que intentem que tots sentin en aquesta casa: tenir projectes".

Envoltats d'afecte

"El 80% són dones (ja es veu que ens sobreviuen -fa broma-), 10 pateixen de demència senil i uns altres 10 estan afectats d'Alzheimer. El treball és dur. Passo al centre més de 10 hores al dia i també els caps de setmana cada quinze dies. Però per poc que et donis, de seguida comences a tenir-los molt d'afecte, i fas tot el possible perquè se sentin feliços. Això és una compensació

meravellosa. Hi ha moments dolents, és clar, i de vegades tasques molt costoses i situacions problemàtiques. Però són l'excepció si es porta amb alegria".

Comenta que ha estat l'esperit de l'Opus Dei el que l'ha impulsat a tenir aquesta dedicació, en la qual pot apropar aquestes persones a Déu en uns moments difícils de la vida. "El més ancià té 98 anys i 8 són nonagenaris. Tots agraeixen poder anar a la Missa setmanal. Molts conversen personalment amb el capellà i tots han rebut amb emoció la unció dels malalts. Ells preparen la capella, pinten per a cada missa un retaule nou, diversos Via Crucis a l'any i omplen de flors naturals -o artificials elaborades per ells- l'ampli saló convertit en capella. Per Nadal pinten molts pessebres i aquest any en van fabricar cinc amb figures. Els va encantar sentir nades a 60 col·legials que van anar a passar una

estona amb ells en aquests dies que se celebra el naixement de Jesús. També cada dia es llegeix un passatge breu de l'evangelí continuat d'un comentari", explica.

"El més dur són les morts -comenta-. He tancat els ulls a bastants i després he donat la notícia als altres: 'ja és al cel', els dic". A la pregunta de si algú ha insinuat alguna cosa sobre l'eutanàsia, respon que "això ni s'ho plantegen, no hi ha hagut el menor comentari en els 6 anys que porto aquí. L'ambient és de gran alegria, estan envoltats d'afecte, i hi ha un clima patent d'esperança".

Consells per a emprenedors

Em demanen sovint donar xerrades en universitats i escoles per animar els estudiants a muntar les seves pròpies empreses. En elles els animo a "ser homes i dones amb inquietuds" i defineixo la vocació empresarial com "la il·lusió que ens

fa aixecar-nos cada dia". Els insisteixo en la idea de ser positius i "superar amb ganes i sense amargors els temps de crisi". En definitiva, ser líder d'un mateix".

Quan va acabar la carrera als 23 anys va voler ser "un jove emprenedor" i es va llançar a aquesta aventura apassionant amb la seva germana, molt encoratjats per la seva mare, de qui diu que és la veritable promotora de tot: "Ella és qui ens anima constantment. És l'ànima de la Residència". També va influir la situació de la seva àvia, que necessitava cures de professionals. Va projectar un edifici de nova planta amb capacitat perquè residissin 45 ancians i atendre'n uns altres 15 *'de dia'*.

Això li està ajudant a pagar els crèdits pendents. Avui regenta la residència en la qual treballen 20 persones: "Nosaltres només som la

cara visible d'un gran equip de professionals", afirma. Per la seva audàcia, amb la seva germana, va ser guardonat amb el premi de Jove emprenedor de 2006 a Castella i Lleó. Llavors la seva mare els va dir: "menys premis i a treballar". Això el va encoratjar bastant i va ser el lema que es va imposar en endavant. La residència té el nom de Santa Teresita.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/menys-
premis-i-a-treballar/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/menys-premis-i-a-treballar/) (18/08/2025)